

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 Development of a Training Curriculum to Enhance Public Mind of Students in Naduapittayakhom School under the Secondary Educational Service Area Office 22

กิตติภพ สารโพคา^{1*} วันเพ็ญ นันทะศรี² พรเทพ เสถียรนพเก้า³

Kittipob Saraphoca^{1*} Wanpen Nanthasri² Pornthep Sateannopakaow³

Received: January 26, 2021

Revised: May 20, 2021

Accepted: May 25, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 2) ตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน โดยจำแนกเป็นเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจต่อจิตสาธารณะของนักเรียน ระหว่างก่อนและหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะ ศึกษาพฤติกรรมการจิตสาธารณะของนักเรียน หลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยหลักสูตรฝึกอบรม มีดัชนีความสอดคล้อง 1.00 และมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด แบบทดสอบความรู้ มีค่าความยากตั้งแต่ 0.40 ถึง 0.67 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.27 ถึง 0.60 และค่าความเชื่อมั่น 0.79 แบบประเมินพฤติกรรมการจิตสาธารณะ มีดัชนีความสอดคล้อง 1.00 และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม มีดัชนีความสอดคล้อง 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t

ผลการวิจัยพบว่า

1. หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการและเหตุผล 2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3) เนื้อหาสาระ 4) กิจกรรมฝึกอบรม และ 5) การวัดและประเมินผล โดยมีประสิทธิภาพ 87.56/89.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

^{1*} ครู โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม E-mail: kittiphop26032519@gmail.com

² ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

³ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

*1 Teacher Si Songkhram District Nakhon Phanom Province

² Chairman of Thesis Advisory Committee in Administration and Development Sakon Nakhon Rajabhat University

³ Thesis Advisor in Administration and Development Sakon Nakhon Rajabhat University

2. ผลการตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน พบว่า
 - 2.1 ด้านความรู้ความเข้าใจหลังการฝึกอบรมด้วยหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน สูงกว่าก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
 - 2.2 พฤติกรรมจิตสาธารณะหลังการฝึกอบรม 2 สัปดาห์ของนักเรียน ในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุด
 - 2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะ อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: หลักสูตรฝึกอบรม, การพัฒนาหลักสูตร, จิตสาธารณะ

Abstract

The purposes of this research were: 1) to develop and investigate the efficiency of a training curriculum to enhance public mind of students with the criteria at 80/80, 2) to test the effectiveness of the training curriculum to enhance public mind of students by comparing students' knowledge and understanding on public mind before and after training, and studying students' behaviour after employing the training curriculum to enhance the public mind, and investigating the students' satisfaction towards the training curriculum. The target group included 30 of Mathayomsuksa 1 students at Naduapittayakhom School under the Secondary Educational Service Area Office 22 in academic year 2020. They were obtained by simple random sampling. The research instruments consisted of a training curriculum, which obtained IOC index at 1.00, and appropriateness at the highest level, a subjective test which provided difficulty index from 0.40 to 0.67, the discrimination index from 0.27 to 0.60, and the reliability index at 0.79, an assessment form on students' behaviour with IOC index at 1.00, and a questionnaire on students' satisfaction towards the training curriculum to enhance public mind of students with the IOC index at 1.00. The statistics used in data analysis were percentage, mean, standard deviation and t-test.

The results showed that:

1. The training curriculum to enhance public mind of students consisted of five components: 1) rationale and background, 2) objectives of the curriculum, 3) contents, 4) training activities, and 5) assessment and evaluation. The training curriculum to enhance public mind of students obtained the efficiency at 87.56/89.00, which were higher than the set criteria at 80/80.
2. The effectiveness of the training curriculum to enhance public mind of students were:
 - 2.1 The students' knowledge and understanding on public mind after

training were higher than before training with statistical significance at.01.

2.2 The students' behaviour on public mind in overall and each aspect was at the highest level.

2.3 The students' satisfaction towards the training curriculum to enhance public mind was at the highest level.

Keywords: training curriculum, curriculum development, public mind

บทนำ

ในปัจจุบันโลกเรามีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว อันเนื่องมาจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีต่าง ๆ ส่งผลให้ประเทศไทยต้องเร่งพัฒนาตนเอง เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงและสามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้ และสภาพเศรษฐกิจที่บีบรัดได้ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนในสังคมให้เกิดการแข่งขัน มีค่านิยมทางวัตถุสูง เกิดการเอาใจเปรียบมุ่งแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนเองมากกว่าส่วนรวม ขาดการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ทำให้เกิดภาวะขาดความสมดุลด้านจิตใจและวัตถุ ดังนั้นความสำคัญต่อส่วนรวมจึงลดน้อยลง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, หน้า 1) การให้ความสำคัญกับเรื่องจิตใจ จิตสำนึก และจิตสาธารณะจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องได้รับการพัฒนาภายใต้สภาวะสังคมที่มีความเจริญทางด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อวิถีชีวิตของคนไทย ทำให้ค่านิยมของคนในสังคมเปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีน้ำใจ ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน กลายเป็นสังคมที่แข่งขันในด้านเศรษฐกิจเพื่อหวังสร้างความร่ำรวยให้กับตนเอง แสวงหาประโยชน์ส่วนตน ละเลยประโยชน์ส่วนรวม เป็นสังคมบริโภคนิยม ขาดจิตสาธารณะ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ได้กล่าวไว้ในมาตรา 23, 24 และ 26 เกี่ยวกับการจัดการศึกษาสรุปได้ว่า การจัดการศึกษาต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม การจัดการกระบวนการเรียนรู้ต้องบูรณาการความรู้ต่าง ๆ เช่น ความรู้เกี่ยวกับตนเอง ทักษะทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมภูมิปัญญาไทย ทักษะในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข โดยผสมผสานสาระความรู้เหล่านั้นให้ได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา และให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียน โดยพิจารณาพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบ ควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอน ตามความเหมาะสมในระดับและรูปแบบการศึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายปฏิรูปการศึกษาโดยยึดคุณธรรมนำความรู้ มุ่งมั่นขยายโอกาสทางการศึกษาให้เยาวชนได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพอย่างกว้างขวางและทั่วถึง โดยคำนึงถึงการพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้าน ครอบคลุม ทั้งด้านพฤติกรรม จิตใจ และปัญญา นอกเหนือจากการยกระดับคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ดังนั้นการส่งเสริมปลูกฝังจิตสาธารณะจึงเป็นสิ่งจำเป็น และต้องพัฒนาให้เกิดขึ้นในสังคมด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่นการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะ เป็นต้น

การพัฒนาคนโดยวิธีการฝึกอบรมเป็นวิธีหนึ่งที่นิยมนำมาใช้ ดังนี้ สุจิตรา ธนันทน์ (2551, หน้า 47-48) ได้กล่าวว่า การฝึกอบรมให้ประโยชน์ในการพัฒนาบุคคลและองค์กรเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะเพิ่มพูนความสามารถ รวมทั้งเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยมของผู้รับการฝึกอบรม และทำให้มีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานดียิ่งขึ้นแล้ว การฝึกอบรมยังเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานด้านค่าใช้จ่าย ระยะเวลาทั้งในระดับปฏิบัติงาน

ระดับผู้บริหาร และระดับองค์กร สอดคล้องกับ สุทธิชัย ปัญญาโรจน์ (2557, ออนไลน์) ที่กล่าวว่า การฝึกอบรม มีประโยชน์ต่อบุคลากร ดังต่อไปนี้ 1) เสริมสร้างองค์ความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ใหม่ๆ ให้แก่บุคลากร 2) เป็นการลดความขัดแย้งและเพิ่มความสัมพันธ์อันดีของบุคลากร 3) ทำให้บุคลากรเกิดการพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ทำให้มีความกระตือรือร้นในงานที่ทำ 4) ลดการกำกับควบคุม การติดตามการทำงานของบุคลากร 5) เพิ่มศักยภาพ ความคิดสร้างสรรค์ ความคิดในการกล้าแสดงออกของบุคลากร สรุปได้ว่า การฝึกอบรมจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เข้ารับการอบรมมากมายหลายด้านเช่น ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ที่ไม่ได้สัมผัสมาก่อน และเกิดประสบการณ์ตรงจากการฝึกปฏิบัติ

จากสภาพปัญหาและแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาและเสริมสร้างจิตสาธารณะดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจและต้องการแก้ปัญหาให้นักเรียนที่ขาดความรับผิดชอบในการเก็บรักษาสิ่งของส่วนรวมเมื่อใช้แล้ว การทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน จึงได้ศึกษาสภาพปัญหาของนักเรียนโรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม โดยการสอบถามผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของโรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม มีความเห็นสอดคล้องกันว่า มีความจำเป็นที่จะต้องเสริมสร้างและพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียน อีกทั้งได้ศึกษางานวิจัย และวิธีการเสริมสร้างและพัฒนาจิตสาธารณะในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา และประชาชนทั่วไป พบว่า ส่วนใหญ่เป็นการทดลองวิธีสอนเพื่อให้เกิดจิตสาธารณะ และยังพบว่าหลักสูตรฝึกอบรมสามารถพัฒนาจิตสาธารณะได้เป็นอย่างดี อีกทั้งในการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง 2560 ของสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, หน้า 7) ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ ซึ่งมีข้อที่ 8) มีจิตสาธารณะ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญอย่างมากเพราะตรงกับปัญหาที่ต้องการแก้ไขและพัฒนาเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ที่สำคัญไปกว่านั้นคือ เป็นเรื่องภายในจิตใจ หากจิตใจดีแล้วย่อมส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่ดี ดังพระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่า “ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นหัวหน้า มีใจเป็นใหญ่ สำเร็จแล้วด้วยใจ ถ้าบุคคลมีใจผ่องใสแล้ว พุดอยู่ที่ดี ทำอยู่ที่ดี ความสุขย่อมไปตามเขา เพราะเหตุนั้นเหมือนเงาไปตามตัว ฉะนั้น” (พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท เล่ม 1 ภาค 2 ตอน 1 หน้า 52) ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิจัย พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคมขึ้น เพื่อให้ นักเรียนมีจิตสาธารณะเพิ่มมากขึ้น และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้
 - 2.1 เพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจต่อจิตสาธารณะของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม ก่อนและหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรม
 - 2.2 เพื่อศึกษาพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม หลังใช้หลักสูตรฝึกอบรม
 - 2.3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

1.1 หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน มี 5 องค์ประกอบคือ 1) หลักการและเหตุผล 2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3) เนื้อหาสาระ 4) กิจกรรมฝึกอบรม 5) การวัดและประเมินผล

1.2 หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ประกอบด้วย 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยที่ 1 จิตสาธารณะต่อตนเอง ใช้เวลา 6 ชั่วโมง หน่วยที่ 2 จิตสาธารณะต่อผู้อื่น ใช้เวลา 6 ชั่วโมง หน่วยที่ 3 จิตสาธารณะต่อสังคม ใช้เวลา 6 ชั่วโมง

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม จำนวน 236 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคมที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1/2563 จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) สอดคล้องกับข้อมูลการสอบถามผู้ปกครองนักเรียน และครูที่ปรึกษาพบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความรับผิดชอบน้อยมาก ไม่ช่วยเหลืองานทางบ้าน ไม่รักษาทรัพย์สินของทางโรงเรียน (แบบบันทึกการเยี่ยมบ้านนักเรียน โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม ประจำภาคเรียนที่ 2/2562)

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ตามเกณฑ์ 80/80 2) ความรู้ความเข้าใจต่อจิตสาธารณะของนักเรียน 3) พฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียนหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรม และ 4) ความพึงพอใจที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะ

4. ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 2 ระยะ ประกอบด้วย ระยะที่ 1 การสร้างและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ช่วงเดือนมีนาคม 2562 - พฤษภาคม 2563 ระยะที่ 2 การตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ช่วงเดือนมิถุนายน - สิงหาคม 2563

วิธีดำเนินการวิจัย

ระยะที่ 1 การสร้างและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน

1. กำหนดปัญหาและกลุ่มตัวอย่าง จากผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของจิตสาธารณะ ที่มีความถี่สูงสุด ร้อยละ 90 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 22 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 30 คน

2. กำหนดแบบแผนและองค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรม ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียว วัดผลก่อนฝึกอบรมและหลังฝึกอบรม และจากการสังเคราะห์และสรุปเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบของหลักสูตร 5 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการและเหตุผล 2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3) เนื้อหาสาระ 4) กิจกรรมฝึกอบรม 5) การวัดและประเมินผล

3. ออกแบบและหาคคุณภาพเครื่องมือ

3.1 เครื่องมือชุดที่ 1 หลักสูตรฝึกอบรม ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

3.1.1 ศึกษาเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร

3.1.2 การหาคคุณภาพของหลักสูตร

3.1.2.1 นำหลักสูตรฝึกอบรมที่สร้างขึ้นไปขอคำแนะนำจากประธานกรรมการและกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

3.1.2.2 นำหลักสูตรฝึกอบรมที่สร้างขึ้นพร้อมแบบประเมินความสอดคล้องไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและภาษาที่ใช้ ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลดัชนีความสอดคล้องของหลักสูตรฝึกอบรมมีค่าเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ สามารถนำไปใช้ได้

3.1.2.3 นำหลักสูตรที่ผ่านการประเมินความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ โดยการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.88 ค่า S.D. เท่ากับ 0.33 มีความเหมาะสมมากที่สุด

3.1.2.4 หาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 โดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลการหาประสิทธิภาพมีค่าเท่ากับ 87.56/89.00 แสดงว่า หลักสูตรฝึกอบรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

3.1.2.5 จัดทำหลักสูตรฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.2 เครื่องมือชุดที่ 2 แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจพฤติกรรมจิตสาธารณะก่อนและหลังการฝึกอบรม ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

3.2.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและเนื้อหาสาระในแต่ละหัวข้อของการฝึกอบรม

3.2.2 สร้างแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) ชนิด 4 ตัวเลือก

3.2.3 การหาคคุณภาพแบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม

3.2.3.1 นำแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจพฤติกรรมจิตสาธารณะก่อนและหลังการฝึกอบรมไปขอคำแนะนำจากประธานกรรมการและกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

3.2.3.2 นำแบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม พร้อมแบบประเมินความสอดคล้องไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบมีค่าเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ สามารถนำไปใช้ได้

3.2.3.3 นำแบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรมไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบมีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.40 ถึง 0.67 แบบทดสอบมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.26 ถึง 0.60 ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.79 ใช้สูตร KR-20 เนื่องจากข้อสอบแต่ละข้อมีความยากง่ายไม่เท่ากัน (วารุ เฟิงส์วีสต์, 2551, หน้า 236)

3.3 เครื่องมือชุดที่ 3 แบบประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะหลังผ่านการฝึกอบรม ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการสร้างดังนี้

- 3.3.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและเนื้อหาสาระ ในแต่ละหัวข้อของการฝึกอบรม
- 3.3.2 สร้างแบบประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ
- 3.3.3 การหาคุณภาพแบบประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะ

3.3.3.1 นำแบบประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะไปขอคำแนะนำจากประธานกรรมการ และกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

3.3.3.2 นำแบบประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะ พร้อมแบบประเมินความสอดคล้องไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะมีค่าเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ สามารถนำไปใช้ได้

3.4 เครื่องมือชุดที่ 4 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการสร้างดังนี้

- 3.4.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและเนื้อหาสาระ ในแต่ละหัวข้อของการฝึกอบรม
- 3.4.2 กำหนดแบบสอบถามตามประเด็นที่ต้องการสอบถามความพึงพอใจได้ประเด็นคำถามรวม 10 ข้อและกำหนดรูปแบบการถามเป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับ
- 3.4.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ
- 3.4.4 การหาคุณภาพแบบสอบถามความพึงพอใจ

3.4.4.1 นำแบบสอบถามความพึงพอใจ ไปขอคำแนะนำจากประธานกรรมการ และกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

3.4.4.2 นำแบบสอบถามความพึงพอใจ พร้อมแบบประเมินความสอดคล้องไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจมีค่าเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ สามารถนำไปใช้ได้

4. การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยในระยยะที่ 1 ดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 ศึกษาแนวคิดและการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อมาเป็นพื้นฐานข้อมูล ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน

4.2 รวบรวมข้อมูลจากการประเมินความสอดคล้องของหลักสูตรฝึกอบรม แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียนก่อนและหลังการฝึกอบรม แบบประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะ และแบบสอบถามความพึงพอใจจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

4.3 รวบรวมข้อมูลจากการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม จากผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

4.4 นำหลักสูตรฝึกอบรม แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียนก่อนและหลังการฝึกอบรม แบบประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะและแบบสอบถามความพึงพอใจไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาเตี้อพิทยาคม จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความรู้ และหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยในระยยะที่ 1 มีดังนี้

5.1 สถิติพื้นฐาน ใช้เป็นส่วนประกอบของการหาค่าสถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือและสถิติ

ที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

5.1.1 ค่าร้อยละ

5.1.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X})

5.1.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือจำแนกได้ดังนี้

5.2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective: IOC) ใช้เพื่อการประเมินค่าความสอดคล้องของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน พร้อมด้วยแบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม แบบประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะและแบบสอบถามความพึงพอใจ

5.2.2 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ใช้เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม ใช้วิธีวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อ โดยใช้เทคนิค 50 %

5.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1 / E_2) ใช้เพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

ระยะที่ 2 การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน

1. นำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

1.1 เก็บรวบรวมข้อมูลจากการทดสอบก่อนการฝึกอบรม (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อทราบคะแนนก่อนการฝึกอบรมด้วยหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน

1.2 รวบรวมข้อมูลจากการทดสอบหลังการฝึกอบรม (Post-test) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อทราบคะแนนหลังการฝึกอบรม และนำมาเปรียบเทียบกับความรู้ความเข้าใจก่อนและหลังการฝึกอบรมด้วยหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน

1.3 รวบรวมข้อมูลจากการประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อประเมินความคงทนของพฤติกรรม

1.4 รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยในระยะที่ 2 ดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

1. เปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจพฤติกรรมจิตสาธารณะก่อนและหลังการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน จำนวน 30 คน โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. วิเคราะห์พฤติกรรมจิตสาธารณะหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน จำนวน 30 คน โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

3. วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน จำนวน 30 คน โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยระยะที่ 2 มีดังนี้

4.1 สถิติพื้นฐาน ใช้เป็นส่วนประกอบของการหาค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

3.1.1 ค่าเฉลี่ย (\bar{X})

3.1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

4.2.1 เปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจพฤติกรรมจิตสาธารณะก่อนและหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า t และคำนวณโดยใช้โปรแกรม IBM SPSS Statistics

4.2.2 วิเคราะห์พฤติกรรมจิตสาธารณะหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

1. หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการและเหตุผล 2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3) เนื้อหาสาระ 4) กิจกรรมฝึกอบรม 5) การวัดและประเมินผล ดังแสดงดังตาราง 1

ข้อ	องค์ประกอบของหลักสูตร	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1	หลักการและเหตุผลในการนำหลักสูตรไปใช้	4.80	0.45	มากที่สุด
2	ความชัดเจนของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.80	0.45	มากที่สุด
3	จุดมุ่งหมายมีความครอบคลุมทุกเนื้อหาสาระ	5.00	0.00	มากที่สุด
4	เนื้อหาของหลักสูตรตอบสนองจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาของหลักสูตรครอบคลุมสาระที่จำเป็นต้องใช้ปฏิบัติการ	5.00	0.00	มากที่สุด
6	จัดเรียงลำดับเนื้อหาในแต่ละหัวข้อ	5.00	0.00	มากที่สุด
7	กิจกรรมการฝึกอบรมนำไปสู่การบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	5.00	0.00	มากที่สุด
8	การส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ในแต่ละหัวข้อ	4.80	0.45	มากที่สุด
9	กิจกรรมและวิธีการฝึกอบรมในแต่ละหัวข้อ	5.00	0.00	มากที่สุด
10	ความเหมาะสมของสื่อกับกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
11	สื่อช่วยให้กิจกรรมบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	5.00	0.00	มากที่สุด
12	สื่อการฝึกอบรมกับเนื้อหาในแต่ละหัวข้อ	4.80	0.45	มากที่สุด
13	สื่อการเรียนที่เหมาะสมสามารถเสริมสร้างการเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
14	วิธีการประเมินผลในแต่ละหัวข้อ	4.60	0.55	มากที่สุด
15	ระยะเวลาในการฝึกอบรม	5.00	0.00	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ย	4.88	0.33	มากที่สุด

จากตาราง 1 ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญพบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.88$, S.D. = 0.33)

2. หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.56/89.00 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ แสดงดังตาราง 2

ตาราง 2 ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน

จำนวนนักเรียน (n)	คะแนนระหว่างฝึกอบรม (E_1)					คะแนนหลังฝึกอบรม (E_2)			
	หน่วยที่	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย \bar{X}	S.D.	ร้อยละ (%)	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย \bar{X}	S.D.	ร้อยละ (%)
30	1	10	8.57	0.57	85.67	20	17.80	0.81	89.00
	2	10	8.67	0.71	86.67				
	3	10	9.03	0.76	90.33				
	รวม	30	26.27	0.71	87.56				

จากตาราง 2 หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.56/89.00 แสดงว่า หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

3. ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจต่อจิตสาธารณะของนักเรียนระหว่างก่อนและหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจต่อจิตสาธารณะของนักเรียน

การฝึกอบรม	n	\bar{X}	S.D.	df	t	sig
ก่อนฝึกอบรม	30	10.60	4.55	29	9.49	0.000**
หลังฝึกอบรม	30	17.80	0.81			

**p < .01

จากตาราง 3 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจต่อจิตสาธารณะของนักเรียนสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ผลการศึกษาพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียนหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุดทุก

ตาราง 4 ผลการศึกษาพฤติกรรมการจิตสาธารณะของนักเรียนหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรม

รายการ	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. ด้านจิตสาธารณะต่อตนเอง	4.63	0.48	มากที่สุด
1.1 ความรับผิดชอบ	4.60	0.50	มากที่สุด
1.2 การเก็บรักษาสิ่งของส่วนรวมเมื่อที่ใช้แล้ว	4.73	0.45	มากที่สุด
1.3 การปฏิบัติหน้าที่ที่ถูกกำหนด	4.57	0.50	มากที่สุด
2. ด้านจิตสาธารณะต่อผู้อื่น	4.59	0.49	มากที่สุด
2.1 ความรัก ความเอื้ออาทร	4.63	0.49	มากที่สุด
2.2 ความเคารพสิทธิผู้อื่น	4.60	0.50	มากที่สุด
2.3 อสสาในการทำงานโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน	4.53	0.51	มากที่สุด
3. ด้านจิตสาธารณะต่อสังคม	4.60	0.49	มากที่สุด
3.1 จิตสำนึกเห็นคุณค่าส่วนรวม	4.53	0.51	มากที่สุด
3.2 การมีส่วนร่วมช่วยเหลือสังคม	4.70	0.47	มากที่สุด
3.3 การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม	4.57	0.50	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.61	0.49	มากที่สุด

จากตาราง 4 พบว่า ผลการศึกษาพฤติกรรมการจิตสาธารณะของนักเรียนหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน หลังจากการฝึกอบรม 2 สัปดาห์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.49)

5. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.53)

ตาราง 5 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน

รายการ	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
ตอนที่ 1 ด้านความพึงพอใจต่อการฝึกอบรม	4.62	0.53	มากที่สุด
1. การจัดสถานที่ฝึกอบรมในแต่ละกิจกรรมตลอดการฝึกอบรม	4.63	0.49	มากที่สุด
2. การดำเนินการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมของวิทยากรในแต่ละหน่วยการเรียนรู้	4.67	0.48	มากที่สุด
3. การอำนวยความสะดวกของวิทยากรระหว่างการฝึกอบรม	4.67	0.53	มากที่สุด
4. การกำหนดเวลาในการฝึกอบรมแต่ละกิจกรรมของหน่วยการเรียนรู้	4.60	0.50	มากที่สุด
5. ความชัดเจนของเนื้อหาสาระของแต่ละหน่วยการเรียนรู้	4.57	0.50	มากที่สุด
6. การจัดกิจกรรมการฝึกอบรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้	4.60	0.50	มากที่สุด
7. การใช้สื่อประกอบการฝึกอบรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้	4.63	0.49	มากที่สุด
8. การประเมินผลการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้	4.53	0.73	มากที่สุด

รายการ	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
9. การจัดบริการอาหารว่างและอาหารกลางวันตลอดการ ฝึกอบรม	4.57	0.57	มากที่สุด
10. ความรู้ความสามารถและประโยชน์ที่ได้รับภายหลังการฝึกอบรม	4.70	0.48	มากที่สุด
ตอนที่ 2 ด้านความสามารถของวิทยากรดำเนินการฝึกอบรม	4.59	0.52	มากที่สุด
1. มีการเตรียมความพร้อมในการดำเนินการฝึกอบรม	4.53	0.57	มากที่สุด
2. เป็นผู้มีความคล่องตัว และแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม	4.60	0.56	มากที่สุด
3. มีศิลปะในการพูด การฟังและการใช้คำถามคำตอบ	4.63	0.56	มากที่สุด
4. มีความตั้งใจดำเนินการฝึกอบรมในแต่ละกิจกรรม	4.67	0.48	มากที่สุด
5. นำเสนอเนื้อหาสาระทุกเรื่องให้สามารถเข้าใจได้ง่าย	4.57	0.50	มากที่สุด
6. การจัดกิจกรรมการฝึกอบรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้	4.60	0.50	มากที่สุด
7. มีทักษะการใช้สื่อและอุปกรณ์ประกอบการฝึกอบรม	4.57	0.50	มากที่สุด
8. มีความสามารถในการวัดและประเมินผลการฝึกอบรม	4.53	0.57	มากที่สุด
9. สามารถบูรณาการองค์ความรู้ต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับเนื้อหาสาระการฝึกอบรม	4.67	0.55	มากที่สุด
10. สามารถดำเนินการฝึกอบรมในแต่ละกิจกรรมบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	4.53	0.57	มากที่สุด
11. เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนได้มีโอกาสแสดงออกอย่างทั่วถึง	4.67	0.49	มากที่สุด
12. มีความสามารถเป็นผู้นำในการดำเนินการฝึกอบรม	4.57	0.50	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.60	0.53	มากที่สุด

จากตาราง 5 พบว่า ผลการศึกษาความพึงพอใจโดยรวมต่อหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.53)

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนโรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 ได้นำผลมาเสนอเป็นประเด็นเพื่ออภิปรายผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน โรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 มี 5 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการและเหตุผล 2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3) เนื้อหาสาระ 4) กิจกรรมฝึกอบรม และ 5) การวัดและประเมินผล ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นโดยยึดหลักการแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรและการฝึกอบรมของนักวิชาการ ด้านหลักสูตร และนักการฝึกอบรมหลายท่าน เช่น Hilda Taba (1962, p. 10): ปราโมทย์ จันทร์เรือง (2550, หน้า 10) : สุรียา กำธร (2553, หน้า 15): วารุณี อัสวโกคิน (2554, หน้า 11-12): พัทธนันท์ ปั้นแก้ว (2557, หน้า 17-18): ปวีชญา เนียมคำ (2558, หน้า 24): มาลินี บุญยรัตน์ (2558, หน้า 11): ขวลิต ชุกำแหง (2559, หน้า 4): เพชรปราณี อินทรพาณิชย์ (2560, หน้า 99): วีรภัทร ไม้ไหว (2560, หน้า 16) โดยเริ่มต้นจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้วยการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาสังเคราะห์องค์ประกอบของหลักสูตร ได้ 5 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการและเหตุผล 2) จุดมุ่งหมายของ

หลักสูตร 3) เนื้อหาสาระ 4) กิจกรรมฝึกอบรม และ 5) การวัดและประเมินผล สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดองค์ประกอบการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนโรงเรียนนาเดื่อพิทยาคมเป็น 5 บท ได้แก่ 1) บทนำ ประกอบด้วย หลักการและเหตุผล ผลที่คาดว่าจะได้รับ 2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3) เนื้อหาสาระ ประกอบด้วย หน่วยที่ 1 จิตสาธารณะต่อตนเอง หน่วยที่ 2 จิตสาธารณะต่อผู้อื่น หน่วยที่ 3 จิตสาธารณะต่อสังคม 4) กิจกรรมฝึกอบรม 5) การวัดและประเมินผล ประกอบด้วย แบบทดสอบความรู้ก่อนและหลังการฝึกอบรม แบบประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะ และแบบสอบถามความพึงพอใจ

หลังจากนั้นศึกษาองค์ประกอบของจิตสาธารณะที่จะนำมาใช้เป็นเนื้อหาในจัดทำหลักสูตรฝึกอบรม โดยผู้วิจัยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตสาธารณะจากอัญชลี ยิ่งรักษพันธ์ (2550, หน้า 15): เจริญ หนูรุ่ง (2551, หน้า 4): เรียม นมรักษ์ (2552, หน้า 8-9): ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2553, หน้า 19-20): อ้อมใจ วงษ์มณฑา, (2553, ออนไลน์): เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2556, หน้า 77-87): ภัคนุช มากผินและคณะ (2557, หน้า 30-31): ฐิติชัย รักบำรุง (2558, หน้า 13): อนุพันธ์ คำปัน (2558, บทความย่อ): จิราภรณ์ เกตุแก้ว (2559, หน้า 59) ผู้วิจัยได้สรุปคุณลักษณะด้านการมีจิตสาธารณะออกเป็น 3 ด้านหลักๆ ดังนี้ คือ 1) ด้านจิตสาธารณะต่อตนเอง 2) ด้านจิตสาธารณะต่อผู้อื่น 3) ด้านจิตสาธารณะต่อสังคม นำมากำหนดเป็นเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรม หลังจากนั้นจัดทำร่างหลักสูตร ตรวจสอบหลักสูตร หาประสิทธิภาพหลักสูตร นำหลักสูตรไปใช้และประเมินผลการใช้หลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Saylor, Alexander and Lewis. (1981. pp. 28-39) กล่าวว่า กระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วย เป้าหมาย จุดมุ่งหมายและขอบเขต (Goals, objectives and domains) การออกแบบหลักสูตร (Curriculum design) การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum implementation) การประเมินผล (Evaluation)

หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนโรงเรียนนาเดื่อพิทยาคมมีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.56/89.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้เนื่องจากการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมในครั้งนี้ ผ่านกระบวนการสร้างอย่างมีระบบและวิธีการที่เหมาะสม โดยเริ่มตั้งแต่ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การกำหนดเค้าโครงและองค์ประกอบ การหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมโดย ขอคำแนะนำจากประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญ ก่อนที่จะนำไปทดลอง การสร้างในส่วนของเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรม ได้ผ่านการทดสอบและตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ในส่วนของการประเมินผล ผู้วิจัยได้จัดทำแบบทดสอบความรู้ก่อนและหลังการฝึกอบรม แบบประเมินพฤติกรรมจิตสาธารณะ แบบสอบถามความพึงพอใจ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้อง ปรับปรุงแก้ไข นำไปทดลองและหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความรู้ก่อนและหลังการฝึกอบรม จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนโรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.56/89.00 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของนักการศึกษาหลายท่าน ที่หลักสูตรฝึกอบรมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับ ปภาวิณี รุณธาตุ (2559) ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาจิตสาธารณะด้วยกระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์ของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

2. การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีคุณภาพ ดังนี้

2.1 ผลการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจต่อจิตสาธารณะของนักเรียน หลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อน ฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงว่าหลักสูตรฝึกอบรมสามารถ พัฒนาความรู้ความเข้าใจต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียนได้จริง วิธีที่ใช้ในการฝึกอบรม คือ วิธีฝึกปฏิบัติ การอภิปรายกลุ่ม และการระดมสมอง มีการกำหนดจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนและแจ้งให้นักเรียนทราบทุกครั้ง จัดกลุ่มผู้เข้ารับการฝึกอบรมโดยคณะเทศ กระตุ้นให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม โดยให้สมาชิกในกลุ่มช่วยเหลือกัน อธิบายความรู้ให้แก่เพื่อนสมาชิกในกลุ่ม และแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกลุ่ม มีการให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน จัดแหล่งเรียนรู้และสถานที่จริงภาคสนามในการปฏิบัติจริง มีการวัดและประเมินผลระหว่างการฝึกอบรม เพื่อให้นักเรียน ได้ทบทวนความรู้ความเข้าใจ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้สร้างแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียน ตาม ขั้นตอนของการสร้างแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ และการตรวจสอบหาคุณภาพของแบบทดสอบตาม หลักการแนวคิดของ วาโร เฟ็งส์วีสต์ (2551, หน้า 213-214) และบุญชม ศรีสะอาด (2553, หน้า 53-66) ซึ่งมีแนวคิด สอดคล้องกัน ดังนี้ 1) วิเคราะห์จุดประสงค์และเนื้อหาที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ 2) กำหนดพฤติกรรมย่อย ที่จะออกข้อสอบ และพิจารณาว่าจะต้องออกข้อสอบเกินไว้กี่ข้อ ทั้งนี้หลังจากที่นำไปทดลองใช้และวิเคราะห์หา คุณภาพของข้อสอบรายข้อแล้วจะตัดข้อที่มีคุณภาพไม่เข้าเกณฑ์ออก ข้อสอบที่เหลือจะได้ไม่น้อยกว่าจำนวนที่ ต้องการจริง 3) กำหนดรูปแบบของข้อคำถาม 4) ลงมือเขียนข้อสอบตามจุดประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ 5) ตรวจสอบ ข้อสอบโดยพิจารณาในเรื่องความถูกต้องตามหลักวิชา ความชัดเจนของภาษา 6) ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยง ตรงเชิงเนื้อหา 7) พิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง 8) ทดลองใช้ วิเคราะห์ข้อมูลและปรับปรุง 9) พิมพ์แบบทดสอบ ฉบับจริง ผลจากการสร้างแบบทดสอบตามขั้นตอนดังกล่าว ปรากฏว่า แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความสอดคล้อง กันในทุกประเด็น ผลการทดลองเพื่อหาคุณภาพแบบทดสอบ ได้ค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.40-0.67 ค่าอำนาจจำแนก อยู่ระหว่าง 0.27-0.60 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.79 ซึ่งนับว่าแบบทดสอบมีคุณภาพ ด้วยเหตุผลดัง กล่าว จึงเชื่อได้ว่าแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียน

มีคุณภาพทั้งในด้านความเที่ยงตรงและค่าความเชื่อมั่น ส่งผลให้นักเรียนมีคะแนนหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรม

2.2 พฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียน หลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของ นักเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสูงกว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 2 ผลการศึกษาพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียน หลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน หลังจากการฝึกอบรม 2 สัปดาห์ ในภาพรวมอยู่ใน ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านจิตสาธารณะต่อตนเองทุกข้ออยู่ในระดับมากที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ การใช้สิ่งของส่วนรวมเมื่อใช้แล้วมีการเก็บรักษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.73$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.53$) คือการปฏิบัติตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด ด้านจิตสาธารณะต่อผู้อื่นทุกข้ออยู่ใน ระดับมากที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ การมีความรัก ความเอื้ออาทร ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.63$) และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.53$) คือการอาสาทำงานโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ด้านจิตสาธารณะต่อสังคมทุกข้ออยู่ใน ระดับมากที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ การมีส่วนร่วมช่วยเหลือสังคม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.70$) และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.53$) คือการมีจิตสำนึกเห็นคุณค่าส่วนรวม แสดงว่าหลักสูตรฝึกอบรมสามารถเสริมสร้าง จิตสาธารณะของนักเรียนได้จริง ทั้งนี้เนื่องจากหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น ได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้วว่า มีความสอดคล้องกันทุกรายการและมีประสิทธิภาพสูงกว่า เกณฑ์ที่กำหนด 80/80

2.3 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสูงกว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 3 ความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนโรงเรียนนาเดื่อพิทยาคม ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$) สูงกว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อของตอนที่ 1 พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ความรู้ความสามารถและประโยชน์ที่ได้รับภายหลังการฝึกอบรม ($\bar{X} = 4.70$) การดำเนินการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมของวิทยากรในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ และการอำนวยความสะดวกของวิทยากรระหว่างการฝึกอบรม ($\bar{X} = 4.67$) การจัดสถานที่ฝึกอบรมในแต่ละกิจกรรมตลอดการฝึกอบรม และการใช้สื่อประกอบการฝึกอบรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.63$) ส่วนความชัดเจนของเนื้อหาสาระของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ และการจัดบริการอาหารว่างและอาหารกลางวันตลอดการฝึกอบรม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.57$) ตอนที่ 2 พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ มีความตั้งใจดำเนินการฝึกอบรมในแต่ละกิจกรรม เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนได้มีโอกาส และสามารถบูรณาการองค์ความรู้ต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับเนื้อหาสาระการฝึกอบรม ($\bar{X} = 4.67$) มีศิลปะในการพูด การฟังและการใช้คำถามคำตอบ ($\bar{X} = 4.63$) เป็นผู้มีความบุคลิกภาพดี และแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม ($\bar{X} = 4.60$) ส่วนมีการเตรียมความพร้อมในการดำเนินการฝึกอบรม มีความสามารถในการวัดและประเมินผลการฝึกอบรม และสามารถดำเนินการฝึกอบรมในแต่ละกิจกรรมบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.53$) เนื่องจากเนื้อหาการฝึกอบรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้เป็นเรื่องที่น่าสนใจ นักเรียนมีส่วนร่วมต่อกิจกรรม ตรงกับความต้องการของนักเรียน และวิทยากรที่ให้ความรู้ในการฝึกอบรมมีความรู้ความชำนาญ และมีผลงานที่เป็นแบบอย่างเชิงประจักษ์ สามารถสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดความสนใจมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถพัฒนาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียน และความพึงพอใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ ดังนั้นหน่วยงานทางการศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำหลักสูตรดังกล่าวไปใช้เป็นต้นแบบในการจัดการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน โดยปรับให้เหมาะสมกับบริบทของหน่วยงานและธรรมชาติของผู้เข้ารับการฝึกอบรม

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่าความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม ในแต่ละด้านและภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ จึงควรจัดประสบการณ์ปฏิบัติจริงในหลักสูตรให้ครบถ้วนและเน้นการปรับใช้สื่อ ที่ใช้ในการฝึกอบรมให้เข้ากับหน่วยงานและผู้เข้ารับการฝึกอบรม

1.3 จากผลการวิจัยที่พบว่าการฝึกอบรมในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 มีประสิทธิภาพมากที่สุด ส่งผลให้พฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียนหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรมด้านจิตสาธารณะต่อตนเองมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เนื่องจากผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถปรับตัวเข้ากับกระบวนการ การฝึกอบรม รวมทั้งเข้าใจถึงผลที่จะได้รับเมื่อผ่านการฝึกอบรม ดังนั้นก่อนการฝึกอบรมควรมีการชี้แจงให้นักเรียนรับทราบและเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม กิจกรรมการฝึกอบรม อีกทั้งเพื่อลดความวิตกกังวลและเพื่อให้การฝึกอบรมดำเนินไปตามแผนที่วางไว้

1.4 จากผลการวิจัยที่พบว่าพฤติกรรมจิตสาธารณะหลังฝึกอบรม 2 สัปดาห์อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านจิตสาธารณะต่อตนเอง การเสริมสร้างจิตสาธารณะ ควรเริ่มจากตนเองก่อนเป็นลำดับแรก ทำให้เกิดความ

ตระหนักรู้และเกิดเป็นพฤติกรรมที่คงทน ดังนั้นเมื่อนำหลักสูตรไปใช้ควรศึกษาคู่่มือการใช้หลักสูตร และให้ความสำคัญกับการฝึกอบรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.5 จากผลการวิจัยที่พบว่าความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งด้านความรู้ความสามารถและประโยชน์ที่จะได้รับหลังการฝึกอบรมมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ดังนั้นหน่วยงานที่นำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้ ต้องมีวิทยากรที่มีความพร้อมในการดำเนินการฝึกอบรมเป็นอย่างดี มีศิลปะในการพูด บุคลิกภาพดี มีความสามารถในการวัดและประเมินผลการฝึกอบรม รวมทั้งทักษะการใช้สื่อและอุปกรณ์ประกอบการฝึกอบรม และสามารถบูรณาการองค์ความรู้ต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับเนื้อหาสาระการฝึกอบรมได้เป็นอย่างดี

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยติดตามผลการมีพฤติกรรมจิตสาธารณะที่คงทนของนักเรียนหรือผู้เข้ารับการฝึกอบรมในระยะยาว

2.2 ควรทำการวิจัยเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนในรูปแบบอื่น ๆ ที่หลากหลาย เช่น ค่ายจิตอาสาบำเพ็ญประโยชน์ เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจและเกิดพฤติกรรมจิตสาธารณะที่คงทนถาวร

2.3 ควรทำวิจัยเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียน โดยการบูรณาการเข้ากับกิจกรรมการเรียนการสอนทั้ง 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักรู้อย่างต่อเนื่อง

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

เกียรติศักดิ์ แสงอรุณ. (2551). แนวทางการพัฒนาจิตสำนึกสาธารณะสำหรับเยาวชนไทย: กรณีศึกษากลุ่มและเครือข่ายเยาวชนที่ทำงานด้านจิตสำนึกสาธารณะ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนศึกษา, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

ฉันท ชาติทอง. (2550). เทคนิคการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา. นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.

เจษฎา หนูร่อน. (2551). ปัจจัยจิตลักษณะที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

โรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จิราภรณ์ เกตุแก้ว. (2559). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะสำหรับนักศึกษา

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ไชยา ยิ้มวิไล. (2550, 15 มิถุนายน). สำนักสาธารณะ. มติชนสุดสัปดาห์, หน้า 27.

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552 ก). สอนเด็กให้มีจิตสาธารณะ. กรุงเทพฯ: วี พรินท์.

ชูชัย สมितिไกร. (2554). การฝึกอบรมบุคลากรในองค์การ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นนทวัฒน์ สุขผล. (2556). เทคนิคการฝึกอบรมอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: เอกซ์เปอร์เน็ท.

- ปราโมทย์ จันท์เรือง. (2552). เอกสารคำสอนรายวิชาการพัฒนาหลักสูตร. ลพบุรี: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ปวิษฐา เนียมคำ. (2558). การพัฒนาหลักสูตรมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหนึ่งใหญ่วัดสว่างอารมณ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ภาพิณธ์ รุณธาดุ. (2559) การพัฒนาจิตสาธารณะด้วยกระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์ของผู้มีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3. ป.ร.ด. สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- พัทธนันท์ ปั้นแก้ว. (2557). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยการบูรณาการเทคโนโลยีในการเรียนการสอนสำหรับครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สงขลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ภักนุช หมากฝิ่น; และคณะ. (2557). การวิเคราะห์องค์ประกอบจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสาร สักทอง: วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- มณฑลี เนื้อทอง. (2556). การหล่อหลอมจิตอาสาผ่านการอบรมขัดเกลาทางสังคมในครอบครัว. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วารุณี อัครโภคิน. (2554). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา ดุษฎีบัณฑิต (สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัชรียา เขียนนอก. (2554). ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาและการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- วาโร เฟิงสวัสดิ์. (2551). วิธีวิทยาการวิจัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สุคนธ์ สีนธพานนท์. (2551). นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ 9119 เทนนิคพริ้นติ้ง.
- สุจิตรา ธนานันท์. (2552). การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ทีพีเอ็ม เพรส.
- สุรียา กำธร. (2553). การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เรื่อง เศรษฐกิจพอเพียง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดนาคนิมิตร. ปริญญาโท กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมคิด บางโม. (2553). เทคนิคการฝึกอบรมและการประชุม. กรุงเทพฯ: ทวิทย์พัฒน์.
- สมชาย สังข์สี. (2550). หลักสูตรการฝึกอบรมการพัฒนามาตรฐานการศึกษาด้านผู้เรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. ปริญญาโท กศ.ด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุไรวรรณ คุ้มวงษ์. (2551). จิตสาธารณะของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อมตามโครงการพระราชดำริ. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

Saylor, G. J., William M. A., and Arthur J. L. (1981). Curriculum Planning for Better Teaching and Learning. New York : Holt Rinehart and Winston.

Taba, H. (1962). Curriculum development theory and practice. New York : Brace & World.

Tyler, Ralph W. (1970). Basic principles of curriculum and instruction. Chicago : University of Chicago Press.